

Білочка

Леонід Глібов

Пухнату Білочку до себе Лев прийняв,
Навіщо й як — того ніхто не знав,
Бо не довідались сороки-цокотухи;
Вони б усюди брехні рознесли,
Зробили б бугая із мухи:
"І так, і перетак, ми бачили, були".
Дознався я, що Білочка служила,
Нічого не робила;
Було їй сказано: нікуди не втікати
І панову хандру потроху розважать.
Марудна служба, що й казати;
Аж жижки трусяться скакати,
А тут сиди, очима моргай.
Наш вік біжить, не скажеш: потривай.
І Білочка свого діждала —
Старенька і беззуба стала;
Пора прийшла —
І службу відбула.
За те чумацький віз орхів наділили;
Хоч слово панове справдили,
Аж любо глянути — орів в орів,-
Цілісінькую б зиму, дякуючи, їсти,
Та тільки що ж? Дивись на них:
Дали тоді, як нічим гризти.

Є приказка весела: їж,
Коли роток ще свіж,
А то, як прийде час, зов'яне,
Тоді ніщо вже не загляне.
1891.